

на Рѣпова и туря на негово мѣсто своето. Спорѣдъ както се вижда напечатано въ *свѣщената коалиция* отъ г. П. Кисимова въ „Българска Сбирка“ на Стефанъ С. Бобчевъ.

Слѣдъ това какво става? Не много кжсно слѣдъ това, получавамъ 11 брой год. I на в. „Народность“, въ който виждамъ обнародвани: *клѣтвата на тайния комитетъ и основното законоположение на народнитѣ тайни комитети*. Останахъ смаянъ и незнаяхъ какво да мисля, дали това е съществующе или е само привидение. Разбрахъ, че ний сами прѣдаваме тайнитѣ си на нашитѣ неприятели. Написвамъ на Ивана Аджиеновъ едно остро писмо и го питамъ, какво сте направили, защо сте стѣпкали съ краката си тази наша свѣтиня и пр. Той ми отговаря, че не знае нищо за това, че Андрѣевъ и Грудовъ не сж му казвали нищо за това обнародване. Прочее, азъ тогава разбрахъ каква е работата, че комитета е разтуренъ, нѣщо което желаяха твърдѣ много неговитѣ противници, особено нашитѣ първенци българи въ Букурещъ.

Тогава азъ рѣшихъ, че ще го подновя и ще го слѣдвамъ самъ, понеже членовѣтъ му си погасиха клѣтвата.

Чакахъ само да се прѣкара зимата и да се завърна пакъ въ Букурещъ. Виждамъ отъ послѣ, че поканватъ всички родолюбци българи на едно общо комитетско събрание за разискване на нѣкакви си важни въпроси, и то почти на едно публично мѣсто, гдѣто могатъ да идатъ и нашитѣ най-вѣрли неприятели, — азъ не отидохъ като си мислѣхъ, че комитета е вече растуренъ.

Въ първата половина на 1867 год., мисля въ зачалото на зимата, П. Кисимовъ, който живѣеше тогава въ Пловещъ и имаше търговска работа въ *Колибашъ*, дойде при мене и ми прѣдстави нѣщо написано въ форма на брошура, но непомня какво име бѣше му турилъ. Прочете ми го и азъ го слушахъ до край. Бѣше доста добръ написано. Той ми каза, че ще го занесе на комитета въ Букурещъ